

«Сумоглядні ваші співи,
Все лиш горе та неволя,
Мов нема ніяких цвітів
Крім будяччя серед поля.

Чорним вкривалом жалоби
Ясне небо ви закрили,
В людських серцях горе, злобу
И зопсуття лиш ви відкрили.

Зависті пожар зловіщий
Серед люду ятрите ви,
Замість радощів, любові —
Всіх до бою зоветé ви.

Брудом буденним сплямили
Чисту красоти святиню,
Ви в шинок з висот небесних
Затягли пісень богиню!»

Так гнівним говорять словом
Ситі судді естетичні
І ридають, що засохли
Давні хвилі поетичні.

«Висхли хвилі, заніміло
Чистее вітхнénня слово;
Як не ми його відно́вим,
То не віджие нановс».

Хухають вони і шепчуть
Естетичні́ формúли,
Крають, латають і ліплять
Світ будуший із бібули.

А життя йде своїм ходом.
Хвиля мислі, хиля духу
Розливаєсь, їх ридання,
Ані формул їх не слуха.